



האדמו"ר מהאלמין
רבי שלום יהודה גראס שליט"א
חיבר למעלה מאלף ספרים על כל מקצועות התורה



אור הזוהר 249 ★ אלול תשע"ג

מפעל הזוהר העולמי טל: 0527651911



ערכה של שעה

רבותינו הפליגו בשבחה וערכה של תורה הנלמדת בשבתות על פני זו הנלמדת בימות החול, כלשון הזוהר הקדוש סוף פרשת "שלח-לך" – וזכא חולקיהון דכל אינון דמשתדלין באורייתא, יומא דשבתא משאר יומין.

מרנא הרי"ח הטוב, בספרו "בן איש חי" פרשת שמות שנה שניה, כתב וזה לשונו:

כתבו המקבילים ז"ל, דגדול פ'על הנעשה מעסק התורה ביום שבת, אף פעמים יותר מן הנעשה מעסק התורה של ימי החול. עכ"ל.

ובאורו: על פי מאמר חז"ל, דיומו של הקב"ה אף שנים, שנאמר פי אף שנים בעיניך כיום אתמול וגו' – ושבבת קודש היא מעין עולם הבא – זאת אומרת, כיומו של הקב"ה. (מצא חן במדר).

אשר על כן, כל פ'עלה קדושה בשבת קודש, עולה אף ידות, לערך ימי החול.

ובנוסף לזה, נודע דברי הפסא מלך, והובא פסקו בכף החיים בסימן קנ"ה, דבלמוד שעה אחת זהר הקדוש, עולה לערך למוד שנה תמימה בלמוד הפשט.

הינא מדברי רבותינו אלה, דהלומד שעה זהר הקדוש בשבת קודש, כלומד אף שנה פשט ביום חול.

ולפי זה, אם יזכה ללמוד שש שעות זהר הקדוש בשבת קודש, הרי שזכה לתקן כל השית אלפין ימי הבריאה.

זאת ועוד לפי מה שהאיר עינינו בעל "הכסא מלך" דלמוד הזוהר הקדוש עולה שעה אחת לערך שנה של למוד הפשט, ומרנא הרי"ח הטוב זי"ע בספרו "בן איש חי" דלמוד בשבת קודש עולה אף פעמים מ'מאות החול, ובנוסף על כך חדושו של בעל אורחות צדיקים המבאר: דלמוד (וכל מצוה) הנעשה בשמחה ערכו כפול אף – עולה מדברי רבותינו זי"ע:

כאשר יהודי לומד בשבת קודש ובשמחה תורת הרשב"י – "הזהר הקדוש" עולה בשעה אחת לערך של מליון שנה, (למוד פשט בימי החול).

רבנו מרדכי שרעבי התבטא פעם באזני מקרבו ואמר: "שעה של למוד תורה על דרך הפשט ביום השבת, שנה של למוד שנה שלמה ביום חל. ושעה אחת של למוד זהר וקבלה ביום חל, היא כמו שנה של למוד פשט ביום חל. למוד קבלה וזהר ביום שבת במשך שעה שנה של למוד שבעים וחמש שנה בימות החל".

עתה, היפלא מדוע באים וחוטפים, ומנדבים ללמוד לע"ג, לזכות, לרפוש, לשמחה שתעלה פיה, – במקום לתת ברכון, או איזה מזכרת שלא זוכרים ממנה כלום, חלק זוהר ותקוני זוהר במחיר מצחיק. – ותשמח כל חיך בעולם הזה ובגו'דאי בעולם הבא. וכך יזכו אותך לעד לטובה בזה ובבא, כל הקרובים, וגם המלאכים בשמים ימליצו טוב בעדך, ורבי שמעון בר יוחאי זי"ע בעצמו יברך אותך ויודה לך על כך. – נו יש עוד מה לחשוב, – צריך רק לקיים מאמר חז"ל: "אם פגע בך מנוול זה משכהו לביהמ"ד אם אבן הוא נמוח אם ברזל הוא מתפוצץ". נסה ותייפח, איך לבך משהר ומזדכך ומתלהב לאבינו שבשמים.

וכח גדלת לימוד הזוה"ק נתן בהם חשק עצום עד כדי ש'עמדו ומכרו כלי כסף אשר ברשותם כדי לזכות ולזכות את כלל ישראל, וק'מו בעצמם "בוזו כסף בוזו זהב" – כי מה נחשב כסף וזהב – כנגד הצער של שכינתא בגלותא, ומה גם ש'ע"ז נשרפים הקלות ומתבטלים הגזרות, – והעולם מכין עצמו לגאולה השלימה, כמו שהבטיח משה רבינו לרשב"י – "בספרא דא יפקון מן גלייתא ברחמי". ובזכות מזכי הרבים ישפע שפע רב בכל העולמות ונזכה להבטחות הגדולות של הרשב"י (בזהר תרומה קכ"ח).

אמר רבי שמעון בן יוחאי זי"ע: "א: מעיד אני עלי שמים וארץ, שכל המזכה את הרבים [בהפצת הזוהר הקדוש] מתעלה בשלש מעלות, מה שאין כל אדם זוכה לזה – כופה את מלכות הרשעה. – עושה נחת רוח ועלוי להשם יתברך. – מעמיד את כל העולם שלא יחרב, ומרבה שלום.

ועל זה מבטיח לו הרשב"י: זוכה לראות בגנים לבניו. – זוכה לעשירות בעולם הזה. – זוכה לעולם הבא. – אין שום אחד שיכול להזיק ולהרע לו. – נכנס לשנים עשר ש'ערי גן עדן – ואין מוחה בידו. משפיעים עליו שפע ברכה והצלחה לו בכל ענינים לו ולזרעו עד סוף כל הדורות. – הקדוש ברוך הוא והרשב"י מברכים אותם בכל הברכות שנתברך בהם אברהם אבינו, שגם הוא קרב את כולם להקדוש ברוך הוא. – הקדוש ברוך הוא קורא לארבע מתנות מלאכים עליונים ומלוים אותם, ונכנס לשבעים עולמות גנוזים (גימטריא "סוד"), שלא זוכה בהם שום אדם אחר – ומיחדים רק לו.

ונספר ספור נורא מגדל הזכות של מזכי הרבים:

המזכה את הרבים הוא היחסן הכי גדול בשמים

בספר ישמח משה עה"ת בהקדמה בקנטרס תהלה למשה (דף י"א ע"ב) זול"ק: מבואר בזוהר תרומה (דף קכ"ח ע"ב) ההוא זכאה בעי למדךך

משתעשע בה, ולא עוד, אלא שיוֹרֶשֶׁת ב' עולמות עוה"ז ועולם הבא, ומי שלא לומד סודות התורה, פֶּאֶר יַעֲלֶה לְעוה"ב, אִפִּילוּ יֵשׁ לוֹ מַעֲשִׂים טוֹבִים וְלִמּוּד ש"ס וּפּוֹסְקִים וְכו', וְלֹא לִמּוּד תּוֹרַת הַסּוּד, דּוּחִים אוֹתוֹ מִזֶּן עֵדֶן הָעֲלִיּוֹן, וְאִם הוּא לִמּוּד אִפִּילוּ שְׁלֹא הֵבִין, מְלַמְדִּים אוֹתוֹ בְּעוֹלָמוֹת הָעֲלִיּוֹנִים אֶת תּוֹרַת הַסּוּד, וְיִכָּל לִישֵׁב בִּישִׁיבוֹת גְּבוּהוֹת וְלַעֲסֹק בְּסוּדוֹת הַתּוֹרָה.

מי לא מִפְחַד מִפְּעֻצַּת אָטוֹם שֶׁל אֵינָן?

פּוֹלְגֵי יוֹדְעִים אֶת הַמַּצֵּב שֶׁבּוֹ אֵנִי נִמְצָאִים! – וּמִי יוֹדֵעַ מַה יָּלֵד יוֹם!!!
מִשָּׁה רַבִּינוּ, אֵלֵהוּ הַנְּבִיא, וְרַבִּי שִׁמְעוֹן בֶּן יוֹחָאי עֲלֵיהֶם הַשְּׁלוֹם, מְגִלִּים לָנוּ, שֶׁרַק בְּסֵפֶר הַזוֹהַר יִפְקֹד מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי, וְרַק אֵלּוּ שִׁילְמִדּוֹ זוֹהַר הַקְּדוֹשׁ יִנְצְלוּ בְּתַבַּת נֹחַ שֶׁהוּא הַזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ.

בּוֹאֵי וְנִתְאַחַד כּוֹלָנוּ בְּיַחַד וְנִתְחִיל לְלַמּוֹד כָּל יוֹם דָּף הַיּוֹמִי שֶׁל תִּיקוּנֵי זוֹהַר, שֶׁזֶה לּוֹקַח רַק שְׁתֵּי דְקוֹת בְּיוֹם, וְזֶה אִפְשָׁר גַּם לְלַמּוֹד וְלִשְׁמַע ב"קוֹל הַזוֹהַר" בְּטִלְפּוֹן, וּבִשְׁבֶּת קוֹדֶשׁ נִלְמַד שְׁעָה אַחַת לְמַעַן תִּיקוּנֵי הַשְּׂכִינָה הַקְּדוֹשָׁה, וּבְעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יִתְבַּטְּלוּ מַעֲלִינוּ כָּל גְּזֵרוֹת קִשּׁוֹת וְרַעוּת, וְנִזְכֶּה לְגֵאוּלָּה בְּרַחֲמֵי, כְּמוֹ שֶׁכָּתַב הַרְשֵׁב"י, בְּסִפְרָא דֵּא יִפְקֹד מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי, בְּסִפְרָא הִזֶּה נִצָּא מִן הַגְּלוּת בְּרַחֲמֵי. הַקְּדִישׁוֹ מִזְמַנְכֶּם הֵיכֵר בְּכָל יוֹם לְשֵׁם שְׁמַיִם, בְּשִׁבִּיל יְשׁוּעַת הָעָם, וְלַהֲצִלַת הַדּוֹר כּוּלּוֹ – בְּרוּחָנוּת וּבְגִשְׁמִיּוּת.

בְּכַחֲנוּ לְשִׁנוֹת אֶת הַמַּצֵּב, בְּיַדֵּנוּ הַדְּבָר, בּוֹאֵי נִתְגַּיִס כּוֹלָנוּ, הַגְּדוֹלִים עִם הַקְּטָנִים, גְּאוּנִים עִם פְּשׁוּטִים, צַדִּיקִים וּבִינּוּנִים, וְקָנִים עִם גְּעִרִים, מְגִידֵי יִשְׁעוּרִים עִם בַּחוּרִים, מְלַמְדִּים עִם תִּינוּקוֹת שֶׁל בֵּית רַבּוֹ, הַתְּחִילוּ לְלַמּוֹד וְלִלְמַד לְשִׁמּוֹר וְלַעֲשׂוֹת וְלִקְנִים אֶת לִימּוּד הַזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ, וְנִפְעֵל בְּדֶרֶךְ זֶה לְקָרֵב וּלְהִבִּיא אֶת מְשִׁיחַ צִדְקִינוּ בְּרַחֲמֵי.

בְּמִיָּחָד הַזֹּהֵר גְּדוֹלִים עַל קְטָנִים, אֲבָי לִלְמַד עִם בְּנוֹ, מִחֲנֹךְ עִם חֲנִיכּוֹ וּמִלְמַד עִם תַּלְמִידוֹ, שֶׁהֵרִי אִם אֵין גְּדִיִּים אֵין תִּנְיָשִׁים, כִּף יַחֲדוּ תַלְמוּדִים מְעַרְוִתָם, לְתַלְמוּדֵי תּוֹרָה, לִישִׁיבוֹת וּפְלִלִיִּים, וְתּוֹרַת הַסּוּד תִּקְבֵּל תְּנוּפָה, וְנִזְכֶּה לְהִיּוֹת מְבִנֵי עֲלֵיהָ כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב בְּכִסָּא מְלָךְ בְּהַקְדָּמָה לְבִאוּרֵי עַל תִּיקוּנֵי זוֹהַר.

וְכַבֵּר פֶּסֶק רַבִּי פִּנְחָס מִקְאָרִיץ זצ"ל, מְלַמֵּד צָרִיף שִׁילְמִד זוֹהַר, שֶׁהוּא בַּחֲנִינַת "עֵץ חַיִּים", וְיִכָּל לְהַמְשִׁיךְ נִשְׁמָה לְתַלְמִידִים, כִּי בָּזֶה שֶׁהֵרֵב נִתֵּן שְׁכָל יִשְׂרָאֵל לְתִינוּק, בָּזֶה מְנִיחַ נִשְׁמָה אֲמִתִּית.

בְּסִפְרָא חֲכָמִים הָרְזִים הוֹסִיף עַל דְּבָרָתוֹ: כְּשֶׁאֲב שׁוֹלַח בְּנוֹ לְמַלְמַד לְלַמְדוֹ אֲצִילוֹ תּוֹרָה, דְּבָר הָרֵאשׁוֹן צָרִיף לְבָרֵר, אִם הַמְּלַמֵּד שֶׁל בְּנוֹ לֹמֵד זוֹהַר, כִּי אִם לֹא, אִזּוֹ מִי יוֹדֵעַ אֵיזֶה נִשְׁמָה הַמְּלַמֵּד יִמְשִׁיךְ לְבָנוֹ – וְגַם אִי אִפְשָׁר שִׁיְהִיָּה לְהַמְלַמֵּד קִצַּת יְרֵאת שְׁמַיִם בְּלִי לִימּוּד הַזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ, כְּמִבְאֹר בְּסִפְרֵי הַקְּדוֹשִׁים.

כְּמָה גְּדוֹל כַּח הַלּוּמִד בּוֹהַר הַקְּדוֹשׁ שֶׁעַל יְדֵי זֶה מַעוֹרֵר וּמַפְעִיל וּמַמְשִׁיךְ אֶת נִשְׁמַת הַרְשֵׁב"י עֲלֵיו הַשְּׁלוֹם, מִמֶּשׁ כַּפְשׁוּטוֹ, לְרַחֵם עֲלֵינוּ, כְּמוֹ שֶׁאֲמַרְנוּ בַּגִּמְרָא (סוֹכָה דָּף מֵה ע"ב): וְאִמַּר חֲזַקִּיָּה אִמַּר רַבִּי יִרְמְיָה מִשׁוּם רַבִּי שִׁמְעוֹן בֶּן יוֹחָאי יִכּוֹל אֲנִי לִפְטוֹר אֶת כָּל הָעוֹלָם כּוּלּוֹ מִן הַדִּין מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָאתִי עַד עַתָּה, וְאִילְמַלִּי אֲלִיעֶזֶר בְּנֵי עַמִּי מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם עַד סוּפּוֹ. וְאִמַּר חֲזַקִּיָּה אִמַּר רַבִּי יִרְמְיָה מִשׁוּם רַבִּי שִׁמְעוֹן בֶּן יוֹחָאי, רֵאִיתִי בְּנֵי עֲלִיָּה וְהֵן מוֹעֲטִין, אִם אֵלֶּף הֵן, אֲנִי וּבְנֵי מַהֵן, אִם מֵאָה הֵן, אֲנִי וּבְנֵי מַהֵן, אִם שְׁנַיִם הֵן, אֲנִי וּבְנֵי הֵן.

וְאִפִּילוּ בְּדוּרָנוּ הַפְּשׁוּט בְּכָל רֵגַע תּוֹכְלוּ לְהַתְקַשֵּׁר לְנִשְׁמַת הַרְשֵׁב"י וּלְזִכּוֹת לִישׁוּעוֹת נִפְלְאוֹת, וּבּוּדָאֵי הַרְשֵׁב"י זִי"ע יִכִּיר לָכֶם טוֹבָה וְתוֹשָׁפְעוֹ מִמְקוֹר הַבְּרֻכּוֹת, שְׂכִידוֹעַ שֶׁהוֹוֵהר הַקְּדוֹשׁ מִגֵּן וּמִצִּיל מִכָּל הַצָּרוֹת וּמוֹנֵעַ פְּגוּעִים וְאִסּוּנוֹת.

בְּתַר חֲנִיבָא וְכו', בְּגִין דִּיחֻשְׁב לִיה כָּאֵלּוּ הוּא בְּרָא לִיה וְדֵא אִיהוּ שִׁבְחָא דִּיִּסְתַּלַּק בִּיה יִקְרָא דְקַב"ה יִתִּיר מִשְׁבְּחָא אַחֲרָא וְכו'. וְעַל דֵּא בְּאַהֲרֹן וְרַבִּים הָשִׁיב מַעֲזוֹן וְכַתוּב "בְּרִיתִי הִיְתָה אִתּוֹ חַיִּים וְהַשְּׁלוֹם" (וַעֲיִ"ש בַּדָּף קכ"ט ע"א) כְּמָה הַפְּלִיגוֹ שֶׁם כְּמָה גְּדוֹלִים זְכוֹת הַצַּדִּיקִים שֶׁמַּחֲזִירִים רְשָׁעִים בְּתִשְׁבּוּבָה.

וְכֵן שִׁמְעֵתִי מֵאֲדוּמ"ח ז"ל אֲשֶׁר סִפֵּר לוֹ מוֹזַל"ה אֵיף שִׁפְעָם אַחַת נִפְגְּשׁוּ בְּעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן רש"י ז"ל עִם הָרַב הַקְּדוֹשׁ ר' אִיצִיקֵל מְדִרְאָהאֲבִיטֵשׁ וְשָׂאֵל רש"י ז"ל ר' אִיצִיקֵל אֵיזֶה זְכוֹת וּמִצְוָה יֵשׁ לוֹ לְבָנוּ הָרַב הַקְּדוֹשׁ ר' מִיכָל הַמְּגִיד מְשִׁרִים מְזִלְאֲטָשׁוּב מַה שִׁשׁוּמַע שִׁמְרַעִישִׁין בְּכָל הָעוֹלָמוֹת עִם בְּנוֹ הָרַב הַנ"ל, וְהָשִׁיב לוֹ ר' אִיצִיקֵל הַנ"ל, אֵיף שְׁלֹמֹד תּוֹרָה לְשִׁמְהָ, וְלֹא נִתְקַרְרָה דַּעְתּוֹ שֶׁל רש"י ז"ל, וְאָמַר לוֹ עוֹד, שֶׁבְּנוֹ הָרַבָּה לְסַגֵּף אֶת עֲצָמוֹ בְּתַעֲנִיתִים וּסְגוּפִים, וְגַם בָּה לֹא נִתְקַרְרָה דַּעְתּוֹ הַקְּדוֹשָׁה, וְאָמַר לוֹ עוֹד אֲשֶׁר הָרַבָּה בַּגְמ"ח וְצִדְקָה, וּפְזַר נִתֵּן לְאֲבִינּוּיָם וְכַדּוּמָה, וְעוֹד לֹא נִתְקַרְרָה דַּעְתּוֹ שׁוֹב אָמַר לוֹ שְׂרַבִּים הָשִׁיב מַעֲזוֹן וְעָשָׂה הָרַבָּה בְּעֲלֵי תִשְׁבּוּבָה בְּעוֹלָם וּבָזֶה נָחָה וְשִׁקְטָה דַּעְתּוֹ שֶׁל רש"י ז"ל, וְנָחָה דַּעְתּוֹ הַקְּדוֹשָׁה מַה שִׁמְרַעִישִׁים אִתּוֹ כָּל הַפְּמִלָּא שֶׁל מַעֲלָה ע"כ.

מִיבֵן כִּי מַעֲשֶׂה כְּזָאת לֹא יוֹכֵל לְסַפֵּר אֲשֶׁר עֵינֵי בִּשְׂרָא לֹא יִפְקֹד אֲשֶׁר עֵינֵי מְשׁוּטְטוֹת בְּעוֹלָמוֹת עֲלִיּוֹנִים שׁוּמַע וְרוֹאֶה מַה שֶׁלֹּא יִשְׁמַע לְזוּלָתוֹ. יוֹכֵל לְסַפֵּר כְּזָאת.

מִזֶּה וְכוּלָּם לְהִבִּין אֵיזֶה זְכוֹת גְּדוֹל הוּא לֵאלּוּ שְׁלֹמִידִים זוה"ק, וְכָל הַפְּמִלָּא שֶׁל מַעֲלָה מְדַבְּרִים מֵהֶם, שֶׁבְּזִכּוֹתֵם נִצְלוּם כָּל עַם יִשְׂרָאֵל מִכָּל מִינֵי גְזֵרוֹת קִשּׁוֹת וְרַעוּת, וּמִקְרָבִין הַגְּאוּלָּה, שְׁנִזְכֶּה בְּקִרְבּוֹ לְרֵאוּתָהּ.

הַמְּדַפִּיס סִפְרֵי חֲכָמִים זוֹהַר וְיוֹשֵׁב בְּמַחֲצֵתוֹ

כְּתַב רַבִּינוּ הַקְּדוֹשׁ רַבִּי חַיִּים פֶּלְאָגִי זִיע"א, בְּסִפְרֵי "צִנּוּאָה מַחֲיִים" וְז"ל: הַמְּדַפִּיס סִפְרֵי חֲכָמִים זוֹהַר וְיוֹשֵׁב בְּמַחֲצֵתוֹ... וְאֵין סֶפֶק שֶׁהַחֲכָמִים בְּעֲצָמוֹ יוֹצֵא לְקִרְאָתוֹ עִם סִיעַת אוֹהֲבָיו, כְּשֶׁבָּא לְעוֹלָם הַבָּא. וְשִׁמְעֵתִי מֵאֲדָם שֶׁרָאָה בַּחֲלוֹם לְבַעַל הַבֵּית אֶחָד יוֹשֵׁב אֲצֵל רַב גְּדוֹל שֶׁנִּפְטָר זֶה כְּמָה שְׁנִים, וְהַשְׁתּוּמֵם וְהַתְּפִלָּא אֵיף זָכָה הַדִּיּוּט לְכָף, וְלֹא יָדַע שֶׁהִלָּה הַדְּפִיס סִפֵּר אֶחָד מִסִּפְרֵי הַקְּדוֹשִׁים. עכ"ל.

מִי לֹא רוֹצֶה לְשִׁבֵּת בְּמַחֲצַת הַרְשֵׁב"י הַקְּדוֹשׁ?

הֲלֹא כָּל לֵב כְּמָה לְכָף! וְכָל חֲלָלָא דַּעֲלָמָא יִתֵּן בַּעַד זֶה!

"וְכָל אֲשֶׁר לֹאִישׁ יִתֵּן בַּעַד נִפְשׁוֹ" (אִיּוֹב פָּרָק ב' ד').

מִי שְׂרוּצָה לְזִכּוֹת לְכָל זֶה? תִּקְשָׁר אֲלֵינוּ, לַעֲזוֹר לְהַפִּיץ אֶת שְׁעוּרֵי הַזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ וְיִזְכֶּה לְבִרְכַּת הַרְשֵׁב"י הַקְּדוֹשׁ.

וְעַל זֶה אִפְשָׁר לְהַמְלִיץ דְּבָרֵי חו"ל הַכָּל תְּלוי בְּמִזְל אִפִּילוּ סִפֵּר תּוֹרָה שֶׁבַּהֲכִיל, מִזְל גִּימְטְרִיָּה שְׂבָעִים וְשִׁבְעִים, שֶׁבְּזִכּוֹת מְזִכִּי הָרַבִּים וְכִינוּ שִׁסְט זוֹהַר הַקְּדוֹשׁ עוֹלָה רַק 77 ש"ה, בְּבַחֲנִינַת תְּנִי עוֹז לְאֵלּוּקִים, (עוֹ גִימְטְרִיָּה 77 וְכֵן נִתֵּן) כֹּחַ עֲלִיּוֹ לְפִמְלָא שֶׁל מַעֲלָה וְכָל הַמְּכַנִּים אֶת סִפֵּר הַזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ לְבִיתוֹ יִזְכֶּה לְבִרְכָּה מִמִּזְל הָעֲלִיּוֹן.

כִּי אִפִּילוּ רַק יְהוּדִי אֶחָד שִׁילְמִד כָּל שְׁבֶת רַק שְׁעָה אַחַת זוֹהַר הַקְּדוֹשׁ, אִי אִפְשָׁר לְסַפֵּר הַזְּכוֹת שֶׁהוּא יִקְבֵּל, אֵין עוֹד מַחֲשָׁב בְּעוֹלָם שִׁיכּוֹל לְסַפֵּר כָּל הַשְּׂכָר שֶׁלוֹ, וְכַמָּה "חוֹמוֹת מִגֵּן" הוּא בּוֹנֶה לְכָלל יִשְׂרָאֵל וּמִצִּיל וּמִזְכֶּה לְכָל הָעוֹלָם.

כְּתוּב בְּזוֹהַר חֲדָשׁ שִׁיר הַשִּׁירִים (דָּף פ"ז ע"א): הָעוֹסְקִים בְּסוּדוֹת הַתּוֹרָה כְּאֲשֶׁר נִשְׁמָתָם עוֹלָה לְמַעְלָה לְאַחֵר מֵאָה וְעֶשְׂרִים שָׁנָה, הֵיא מִתְעַשְׂפֶּת בְּאוֹר שֶׁל סוּדוֹת הַתּוֹרָה, וְכַחוֹת הַקְּלָפוֹת וְהַחֲצִיזוּנִים לֹא יְכוּלִים לְגַשֵּׁת וּלְהִתְאַחַז בְּאוֹתָם הַנְּשָׁמוֹת, וְלֹא עוֹד אֵלָּא שֶׁהַקְּב"ה חוֹקֵק אֶת אוֹתָהּ הַנְּשָׁמָה עוֹד בַּחֲיִים חִיּוּתָהּ בְּלִבּוֹשׁ שֶׁל הַשְּׂכִינָה הַקְּדוֹשָׁה, וְגַם

"הכו ממתקים וכלו מחמדים, זה דודי וזה רעי בנות ירושלים" (שיר השירים פרק ה' ט"ז).

הוויזניצער רבי חיבב מאוד את הניגון, וביקש מהסקולענער רבי שיתן לו הניגון במתנה.

ענה לו הסקולענער רבי, איך גיב דאס אייך מיטן גאנצן הארץ [אני נותן לך במתנה בלב שלם].

אחרי המלחמה "וועד ההצלה" שלחו מעות לרבנים לחלק כסף, לכל אלו שעסקו בהצלה נפשות, וחלק מהכסף נתנו להאמרי חיים זי"ע לחלקם למקומות הנצרכים.

הרבנים שעסקו בהצלה נתנו כסף רק כשהיה להם, וכשלא היה להם לא חילקו, וכשבאו נצרכים אמרו להם אין לנו כסף.

לא כן היה הסקולענער רבי, כשבאו אליו בחורים או בתולות ואמרו שאין להם איפה להיות לקח את אחד לביתו, עד כדי כך שבנו ישראל היה (בן אמוץ), ואביו אמר לו לשכב על הארץ כי צריכים המטה בשביל האורחים, וכששאל את אביו למה הם באים לפני, ואני צריך ליתן המטה שלי?

ענה לו אביו לך יש הורים, אבל להם אין לא אבא ולא אמה.

בעל האמרי חיים ידע כל אשר אשר נעשה, והרבנים המחלקים היו להם קנאה על הסקולענער רבי על גודל פעולתו, ולא רצו ליתן לו מעות.

על כן האמרי חיים נתן לו \$8000 שהיה אז הון תועפות, ונתן לסקולענער רבי.

הרבנים שאלו את האמרי חיים איפה המעות? ולא ענה להם, ועשו כתבי פלסטר בכל ראמעניען שהאמרי חיים גנב \$8000.

כל התלמידים שלמדו אצל האמרי חיים סבלו בזיונות גדולות, וכשהאמרי חיים בא לארץ ישראל ובנה לו ישיבה גדולה ושיכון וויזניץ, יצא רב גדול אחד, והדפיס ופרסם עוד הפעם כתבי פלסטר בארץ ישראל, וכתבו שעכשיו יודעים כבר מה שעשה עם המעות.

לאחר 22 שנה כשבא הסקולענער רבי לארץ ישראל, הלך ליתן שלום לרב הזה ששלח המעות להודות לו על ששלח לו \$8000 ובזה הציל 190 יתומים.

הרב הזה מתמיה ושאל אותו איזה כסף, הוא אף פעם לא שלח לו כסף?

ובפרט כשדובר בסכום גדול כזה?

ענה לו הסקולענער רבי ששלח לו עוד ברומענין להצלת נפשות, ושלח את זה על ידי בעל האמרי חיים.

ואז הלך הרב הזה לבקש מחילה מבעל האמרי חיים, והאמרי חיים לא רצה לדבר איתו, ורק כשהרב היה אצל הדלת, שאל אותו, כבוד הרב, החשבון כבר מתאים? ולא דיבר איתו יותר.

וסבל 22 שנה בזיונות כדי שהסקולענער יוכל להציל את היתומות. וכעת נספר איך שבעל האמרי חיים הציל את ארץ ישראל בזמן המלחמה.

כב' הרב יכול למסור בדרשותיו: אשה אחת (לא להזכיר שם בשום אופן!) ניסתה להפיץ ולמכור את ספר הזוהר המחולק לימות השנה בסביבה "חרדית למהדרין" וליד ציון רשב"י. התגובות היו, הזוהר מפחיד אותי, איני ראוי ללמוד זוהר, עוד לא למדתי ש"ס ופוסקים, אסור ללמוד זוהר וכו'. והיא נכנסה עמדה ובכתה על הציון של רשב"י

"בזכותך הגעתי! לך יש חלק בגאולת העם!"

התבטא פעם צדיק ואמר: בבוא מלך המשיח, עם ישראל נקבצו ובאו לך, ופליטת העם ששים ושמיים, בעת הזאת יתבונן מלך המשיח בעיניו הטהורות, יבחן כל אחד ואחד לפי מעשיו, לפתע ירים ידו ויראה באצבעו, כולם ירימו עיניהם בפליאה ויביטו במחזה, אז ישמיע מלך המשיח את קולו ויאמר, בהפנותו אצבע על יהודי מסויים: "בזכותך הגעתי! לך יש חלק בגאולת העם!". כך יראָה על כל יהודי ויהודי שפעל למען ביאתו.

הלואי שנוזה להיות מן הזוכים המאושרים, שהמשיח בכבודו ובעצמו יעיד עלינו – "בְּזִכְרוֹתֶיךָ הַגָּעֲתִי".

על כן, יהודים יקרים, תנו לימוד לשם שמים, הקריבו מִדְּקוּתֵיכֶם למען השכינה הקדושה, לעשות נחת רוח ליוצרינו, לגרום לפדות נפשונו, ונלך כולנו כאחד יחד לקבל את אור פני מלך המשיח בב"א.

וכלנו כאחד נזכה שיקויים בנו נבואת הרשב"י "זכאה דרא דהאי אתגליא ביה, ובסגולתו "קראתם דרור" ותחזנה עינינו, בן דוד משיחנו מלך ביופיו יבוא ויגאלינו, ב"עוז" והדר אלוֹקֵינוּ, ובשכר זאת א-ל חי חלקינו, ונחה עליו רוח ה' צורינו מגינינו, יגלה כבוד מלכותך עלינו, ואז ישמח ליבינו, ותגל נפשינו, בישועת מלכינו, אמן כן יהי רצון.

אספר מעשה נפלא להבין מה שהגמרא במסכת גיטין (דף לו ע"ב): תנו רבנן הנעלבים ואינן עולבים, שומעין חרפתן ואין משיבין, עושין מאהבה ושמחין ביסורין, עליהן הכתוב אומר "ואהביו כצאת השמש בגבורתו", עכ"ל.

בזמן השואה [1944] במדינת ראמניא בעיר בוקארעסט, היה שם כ"ק מרן האדמו"ר מסקולענע זצ"ל, שעסק בהצלת נפשות, לעזור לכל הפליטים שברחו מהשואה.

ביניהם היה כ"ק מרן האדמו"ר מוויזניץ בעל האמרי חיים זי"ע.

לפני פסח שלח מרן האדמו"ר מסקולענע זצ"ל, שתי מצות לכל הפליטים, וביניהם בעל האמרי חיים זי"ע.

תיכף ומיד שלח האמרי חיים את הגבאי שלו לסקולענער רבי, לומר לסקולענער רבי בזה הלשון: אם הרבי יכול ליתן לי 4 מצות אז אקבל המצות, ואם לא, לא אקבל אפילו שתי המצות האלו, כי אני צריך מצוות לב' הלילות!

הסקולענער רבי התנצל לפני הגבאי, אם שולחים לבן אדם מתנה לא יפה לבקש עוד, כי ישנם עוד נצרכים, ואין די לכולם.

אבל היות והוא וויזניצער רבי בן של קדושים, על כן שלח לו 4 מצות. ויהי היום כאשר בא ערב פסח אחר חצות, שלח האמרי חיים את הגבאי לשאול את הסקולענער רבי אם יש לו מצות לפסח?

הסקולענער ענה, כי אין לו מצות, כי חילק הכל, ונשאר בלי מצות לפסח.

האמרי חיים שלח לו תיכף שתי המצות, ואמר לו ידעתי שלא תשאירו לכם מצות, על כן החזקתי את המצות בשבילכם.

ונתעורר ידידות גדולה בין שני הצדיקים האלו, שאחד הבין את השני.

כשבא הסקולענער רבי לארץ ישראל בשנת תשכ"ו, והלך לבקר את האמרי חיים זי"ע, והידידות שלם נצצו, ביקש האדמו"ר מוויזניץ להסקולענער רבי שישיר ניגון, כי ידע שעושה ניגונים יפים, ואמר לו הסקולענער רבי שעכשיו עשה ניגון יפה ושר לפניו.

איזה ניגון היה?

פד זה קריב ליומי משיחא אפילו רבני דעלמא זמינן לאשכחא
טמירין דחכמתא [נערים קטנים ימצאו אוצרות ספרים חשובים
מסודות, כי אז תתמלא הארץ דעה, דרך אמת]. (זהר חלק א' דף ק"ח).

מזמן אשר הציץ זרח אור יקרות של שני מאורות הגדולים ספר
התקונים וספר הזהר קימו וקבלו היהודים קהל עדת ישראל
להחזיק בלמוד הקדוש של התקונים וזהר יחיד ורבים

מנער ועד זקן, והגם דאין לאל ידם להשיג ולהבין סוד אמרות טהורות
שבספרים הקדושים האלה, אף על פי כן שותים בצמא את
דבריהם ומתלהבין בקריאתן מאד מאד. (רבנו יוסף חיים, הבן איש חי, בהקדמת
התקונים בנחה).

ומובא מהרב הקדוש רבי פנחס מקארין זכותו יגן עלינו, בספר אמרי
פנחס השלם (דף ק"ז), וזה לשונו: "צריך מלמד (לתלמידים) ללמוד
זה, שהוא בחינת עץ החיים, שיכול להמשיך נשמה לתלמידים. כי מה
שהרב נותן שכל ישר להתניוק, בזה מניח בו נשמה אמיתית", עד כאן
לשונו. (ואני שמעתי שזה מקבל עוד מהבעל שם טוב זכותו יגן עלינו). כי הזהר מלהיב
ומאיר את הנשמה של כל איש מישראל, באופן שיוכל להשפיע הארה
של נשמה קדושה גם בזולתו. (ונכתב בספר להגאון רבי יעקב מאיר שקטער
שליט"א) ולו עמי שומע לי, בעקבות משיחא אשר הרע והמינות גובר,
היו שוקדין כל ימיהם ללמוד ספר הזהר והתקונים כתבי מרן בלול עם
חסידות והקדמות של מרן הרב רבי ישראל בעל שם זכר צדיק לברכה
והיו מבטלין כל הגזרות רעות והיו ממשיכין שפע ואור על כל
העולמות, כן השפעות פשוטות, בגי חיי מזווגי. (רבנו הקדוש יצחק איזיק
יחיאל ספרין מקומרנה, נוצר חסד, פרק ד' משנה כ').

ועלה בתוכה: אתם ישתם 13 שנה במערה, עשיתם מס"ג, מכוסים
בעפר, אליהו הנביא הטריח עצמו אליכם עורכם נפצע נחתך ונחשף
וכל זה לשוא!!!!!! וגעתה בבכי, עד היכן אנו מגיעים שמעוים לדחות
את המאמצים שלכם שעשיתם למען גילוי הי"ת, למעננו, להביא את
הגאולה.

אתם שלא לומדים/גורסים זוהר – אתם מעכבים את הגאולה!!!!

מי שלא לומד זוהר, הכרת "פניו" אב"א ענתה בו. ה' ירחם ויסיר מכם
את לב האבן ויתן לכם לב בשר.

ראה את אשר לפניך!!!

ראה את אשר לפניך לוח יומי מסדר וערוף על כל סדר הזהר הקדוש,
בכדי שתוכל ללמוד ולהשלים את כל הזהר הקדוש

במשך שנה תמימה, והוא דבר השונה לכל נפש, בני תורה-בעלי
בתים-בחורים, אשר צמאה נפשם לדבר ה' זו תורת הזהר!

במשך 10 עד 15 דקות בכל יום, מסימים במשך השנה את כל הזהר
הקדוש!

הזהר הקדוש מחלק לכל יום, ויכולים לחלקו למשך היום, באופן שאינו
מפריע לשעורים אחרים!

תמלא כל שעות הפנאי כמאמר הפתוב: " והגית בו יומם ולילה!"

ובמשך הזמן תרגיש נעם מתיקות התורה ויערב מנפת צוף וכל טעם!
ואם לא עכשו אימתי?

יום א' וישב לסדר "ויאמר צדקה ממנה" תשע"א לפ"ק פה אלעד ת"ו

לכבוד כ"ק האדמו"ר שליט"א, מזכה הרבים חד בדרא מניצוץ
נשמת התנא הקדוש בוצינא קדישא הרשב"י זיע"א, אשר בזכות
הקונטרס "ערכה של שעה" ודאי יעזור להתקיים "בספרא דא יפקון
מן גלותא".

הנה, הזדעזעתי לשמוע מה שכתבו בעתון הנקרא של חרדים,
בשם מרן שר התורה הגר"ח קנייבסקי שליט"א שכביכול אמר ח"ו
שאין לבחורים ללמוד זזה"ק ח"ו, וקמתי ועליתי ונכנסתי בקודש
פנימה אל מרן שליט"א ושאלתי לפיו בזה"ל: נחרדתי לשמוע שכך
הרב פסק!! וא"ל בזה"ל: הרבה דברים אומרים בשמי מה לך
להתרגש ח"ו שאומר כך, אלא אדרבה מקובלני ממרן החזון איש
זי"ע שאין ספר מוסר מעורר ומחזק כמו הזזה"ק, וחובה קדושה
בפרט לבני תורה לעסוק בו, עכל"ק. ואמרתי לכתוב זאת למו"ר
האדמו"ר כדי לחזק ידיו.

בברכת התורה אי"ש ב"ר ציון בוגנים מו"ץ פעה"ק אלעד ת"ו.